

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Број 1859/3
25. јун 2002.
у Београду

Његовој Светости
Патријарху московском и све Русије
Господину господину Алексију
Москва

Предмет: развој црквеног живота у Бившој Југословенској
Републици Македонији

Ваша Светости,

Братољубиво, са радошћу, а пре свега са благодарношћу у Господу, обавештавамо Вас да се на Наше обраћање јерархији, свештенству, монаштву и верницима Православне Цркве у Македонији (у расколу још од 1967. године), упућено 20. јуна текуће године (Синбр. 1859), са позивом да се они који то желе, на канонским основама, врате у сvezу јединства са Српском Православном Црквом, а самим тим и са васељенским светим Православљем, 21. јуна текуће године одазвао Његово Високопреосвештенство митрополит велески и повардарски г. Јован и својим актом бр. 106 од 21. јуна 2002. обавестио Нас и Свети Архиепископски Синод Српске Православне Цркве да он, заједно са укупним клиром и народом своје епархије, прихвата литургијско и канонско јединство са Српском Православном Црквом и са читавом православном икуменом и моли да буде примљен у општење.

На основу своје одговорности Предстојатеља Српске Православне Цркве и на основу одлука Светог Архиепископског Сабора и Светог Архиепископског Синода Српске Православне Цркве (Асбр. 38/зап.16 од 23. маја 2002. и Синбр. 1686/зап. 713 од 1. јуна 2002.) одмах смо известили Његово Високопреосвештенство митрополита велеског и повардарског г. Јована да га братски примамо у општење и јединство свете Католичанске Православне Цркве, кроз литургијску заједницу са њим у канонским оквирима наше помесне Цркве, те братољубиво молимо Вашу Светост да, имајући у виду наведене чињенице, молитвено поменете нашега брата и саслужитеља у Христу, Високопреосвештенога митрополита велескога и повардарскога г. Јована, а када се за то укаже прилика и потреба, да му дозволите и свештенослужење на

канонском подручју Ваше најсветије Цркве, као било којем другом канонском архијереју Православне Цркве.

Овом приликом молимо Вас, Ваша Светости, да хитно, по могућству одмах, без имало одлагања, упутите – преко Наше смерности или, ако сматрате да је тако корисније, непосредно – очинску поруку подршке Нашем Високопреосвештеном брату Јовану, који је имао вере и храбрости да сâм искључи своју Епархију из раскола и приведе је Мајци Цркви. Ми се надамо да ће његов богоугодни и истинском архипастирском савешћу мотивисани пример подстакнути и већину других архијереја који се још увек налазе у расколу да и сами нађу у себи силу вере и довољно смелости за истоветан корак. Ваша патријарашка подршка, како због угледа Ваше најсветије помесне Цркве тако и због Вашег личног угледа у православном свету, биће од огромног значаја, а превазилажење овог дуготрајног раскола биће, ако Бог дâ, и изванредна порука свим носиоцима и протагонистима расколничких покрета, од Балкана до Украјине.

Прилози:

1. Копија дописа Његовог Високопреосвештенства митрополита велеског и повардарског г. Јована бр. 106 од 21. јуна 2002.
2. Наш одговор истоме Синбр. 1859/1

Ваше Светости у Христу брат,

Архиепископ пећки,
Митрополит београдско-карловачки и
Патријарх српски
+Павле
председник Светог Архијерејског Синода